

af hende sad Kandidat Balling og talte om Poul Berger.

Hun hørte dog knap paa ham. Hendes Øjne søgte frygtsomt rundt i Salen efter Per. Hun kunde ikke se ham nogetsteds, hvorimod Nannys gyldengule Skikkelse idelig saaes mellem de dansende. Hun tænkte da, at han havde slaaet sig ned inde i Rygeværelserne, og hun ønskede kun, at han vilde blive der. Hun sad i Angst for, at han skulde komme og byde hende op til Dans. Hun troede sig ikke længer i Stand til at beherske sig, dersom han i det hele skulde forsøge nogen Tilnærmelse.

Det lange Literaturmenneske ved hendes Side lagde slet ikke Mærke til hendes Aandsfraværenhed. Han var som altid selv meget adspredt, stoppede hvert Øjeblik op i sin Tale og vendte et Æselsøre nu til den ene nu til den anden Side for at opfange noget af, hvad der blev talt om mellem de Omkringsiddende. Balling var en af disse oprindelig skikkelige og godmodige unge Danskere, der under Nathans Paavirkning var sprunget op som kamptørstige Løver, men senere havde erkendt deres Fejltagelse uden dog at have kunnet overvinde sig til at tilstaa dette, endsige til — som Poul Berger — at hente sig en Judasberømmelse ovre i Fjendens Lejr. Han var en Type paa den sejrende Fremskridtshærs blege Efter-skulkere, der blot fulgte Fanerne af Frygt, mens de i Hjertet triumferede over ethvert Nederlag. At han i en vis Forstand var et Offer for sin Hæderlighed, gjorde ham i hans egne Øjne til en tragisk Skikkelse, og der gled en skummel Rødme over hans Ansigt, da Nathan — Triumfatoren — nu viste sig i Døren med sine Damer.

Nannys gyldenpansrede Bajadereskikkelse